

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **A. P., nar. X**
státní příslušnost Ukrajina

zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem,
se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. ledna 2023, č. j.: CPR-38186-2/ČJ-2022-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 27. září 2022, č.j. KRPA-343300/ČJ-2021-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání jednoho roku. Výroková část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje současně konstatování ve smyslu ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, že vycestování žalobce není možné.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě předně správním orgánům vytkl, že nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu ust. § 50 odst. 2 správního řádu.
3. Konkrétně pak žalobce namítal, že na území České republiky pobýval na základě maďarského průkazu povolení k pobytu s tím, že o ukončení jeho platnosti nevěděl. Byl tak subjektivně přesvědčen o tom, že se v době pobytové kontroly nacházel na území České republiky oprávněně.
4. Popřel dále, že by na území schengenského prostoru pobýval nepřetržitě od roku 2020 do doby pobytové kontroly, když nic takového nebylo ze strany žalovaného řádných způsobem prokázáno. Poukázal při tom na to, že na území schengenského prostoru vstoupil na základě biometrického cestovního dokladu a nebylo mu prokázáno, že by překročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru.
5. Žalobce rovněž uvedl, že v době pobytové kontroly se na území České republiky nacházel z důvodu vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022, kdy nemohl objektivně s ohledem na probíhající válku vycestovat z území schengenského prostoru.
6. Kromě toho ještě žalobce v obecné rovině namítl porušení ust. §3, §50 odst. 2, §2 odst. 1,3 a 4 správního řádu ze strany správních orgánů.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně odkázal v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že uplatněné žalobní body má za nedůvodné a zcela vypořádané v napadeném rozhodnutí, když žaloba svým obsahem nijak nepřesahuje námitky uplatněné žalobcem již v odvolacím řízení správním.
8. Dále žalovaný uvedl, že se v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a

rodinného života žalobce. Rovněž délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí.

9. Napadené rozhodnutí je podle žalovaného plně v souladu se zákonem. Žalovaný neshledal ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
11. Žalobce byl dne 24. 12. 2021 kontrolován a ztotožněn hlídkou policie přivolané hlídkou Místního oddělení policie Stodůlky, která jej zajistila z důvodu přistižení při řízení motorového vozidla pod vlivem omamných a psychotropních látek. Vzhledem k zjištění, že žalobce pobýval na území České republiky na základě maďarského povolení k pobytu č. X, které Maďarsko vyhlásilo jako hledanou věc, a že není držitelem víza ani jiného pobytového titulu, vzniklo podezření, že se žalobce nachází na území České republiky nelegálně, protože byl hlídkou podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
12. Ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 24. 12. 2021, č.j. CPR-17985-191/ČJ-2021-930112, se podává, že k dotazu Policie České republiky sdělila maďarská strana, že žalobce nemá žádné platné povolení k pobytu na území Maďarské republiky.
13. Dne 25. prosince 2021 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce následně do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že přicestoval do schengenského prostoru na území Maďarska někdy v roce 2020, přesné datum si nepamatuje. V Maďarsku pobýval do 1. 11. 2021 nepřetržitě, kdy přicestoval do České republiky za účelem návštěvy kamarádů na základě maďarského průkazu o povolení k pobytu, které měl za platné. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý a neužívá žádné léky. Zdravotní pojištění nemá. O azyl nikdy nežádal. K osobním poměrům uvedl, že je svobodný a bezdětný. V České republice nemá nikoho, když celou rodinu má na Ukrajině, ani zde nemá žádné závazky či pohledávky. Výslovně též uvedl, že mu na Ukrajině nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země a nemá žádný důvod, pro který by nemohl vycestovat a v případě správního vyhoštění dobrovolně vycestuje.
14. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal k žalovanému, který toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a vrátil mu věc k novému projednání, neboť nebylo postaveno na jisto, od kdy mohl žalobce čerpat bezvízový styk, protože není zřejmé, zda-li žalobce skutečně pobýval na území České republiky bez oprávnění k pobytu. Rovněž vzhledem ke změně bezpečnostní situace na Ukrajině bylo třeba doplnit závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce.
15. Ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 14. 8. 2022, č.j. CPR-19858-82/ČJ-2022-930112 a přiložené emailové komunikace mezi Policií České republiky a Policií Maďarské republiky, se podává, že k dotazu Policie České republiky sdělila maďarská strana, že povolení žalobce k pobytu na území Maďarské republiky bylo rozhodnutím příslušných maďarských orgánů odebráno dne 16. 6. 2021.

16. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 20. 5. 2022, č.j. MV-93965-1OAM-2022, se podává, že vycestování státních příslušníků Ukrajiny na Ukrajinu není možné.
17. Správní orgán prvního stupně následně poté, co opětovně umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal k žalovanému, který odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom po projednání věci samé, ke kterému nařídil jednání poté, co žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
19. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
20. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
21. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
22. Podle ust. § 120a odst. 1 písm. b) zákona *je police v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*
23. Podle ust. § 179 odst. 2 zákona *za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*
24. Podle ust. § 179 odst. 1 zákona *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí..*
25. Podle čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.*

26. Ze správního spisu je nyní v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni kontroly provedené dne 24. 12. 2021 a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším od 1. 11. 2021, jak uzavřel žalovaný v napadeném rozhodnutí. To se podává zejména z lustrace v cizineckém informačním systému, ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 14. 8. 2022, č.j. CPR-19858-82/ČJ-2022-930112 a přiložené emailové komunikace mezi Policií České republiky a Policií Maďarské republiky, a z výpovědi samotného žalobce před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotným žalobcem lze spolehlivě zjistit, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru naposledy již v roce 2020 a od té doby se na území členských států Evropské unie zdržoval nepřetržitě a nevycestoval s tím, že z informací maďarské policie vyplývá, že platnost maďarského povolení k pobytu žalobce zanikla dne 16. 6. 2021. Po tomto datu byl žalobce oprávněn pobývat na území schengenského prostoru po dobu dalších 90 dnů na základě biometrického cestovního dokladu, tj. nejdéle do 14. 9. 2021. Žalobce tudíž na území České republiky dne 1. 11. 2021 vstoupil již bez platného pobytového oprávnění. Nemůže zde přitom obstát tvrzení žalobce, že považoval maďarské povolení k pobytu za stále platné. Žalobce jednak nijak nerozporoval zjištění správních orgánů o ukončení platnosti maďarského povolení k pobytu a jednak protiprávní jednání spočívající v pobytu na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců je zákonodárcem postaveno na principu objektivní odpovědnosti. Správní orgány tak žalobci beze zbytku prokázaly neoprávněný pobyt na území České republiky přinejmenším ode dne 1. 11. 2021 do 24. 12. 2021 s tím, že na odpovědnost žalobce za takové porušení zákona nemá jím tvrzená nevědomost o zániku platnosti povolení k pobytu vydaného Maďarskou republikou.
27. Co se týče námitky žalobce spočívající v poukazu na probíhající válečný konflikt mezi Ukrajinou a Ruskou federací, byla tato všeobecně známá skutečnost správními orgány adekvátně zohledněna postupem podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců tak, že nebyla dosud žalobci stanovena lhůta k vycestování, když správní orgány současně dospěly k tomu, že se na žalobce vztahují důvody znemožňující jeho vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.
28. Tam, kde žalobce dále jen obecně vytýkal porušení § 2 odst. 1, 3, 4 § 3, § 50 odst. 2 správního řádu, k těmto výtkám neuvedl žádné konkrétní pochybení, kterého se měl žalovaný dopustit v jeho případě. Soud v této obecné rovině sám nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení.
29. Soud má dále za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobce. Nalézací správní orgán se také správně a dostatečně zabýval i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce přitom neuvedl nic konkrétního k tomu, jakým způsobem by mělo být správním vyhoštěním zasaženo nepřiměřeně do jeho soukromého a rodinného života. Sám navíc uvedl do protokolu o výsledku v procesním postavení účastníka správního řízení, že má nejbližší rodinu na Ukrajině a že na území České republiky se nenachází žádná jemu blízká osoba ani nemá v České republice žádné vazby. Proto se soud musí ztotožnit se závěrem správních orgánů, že správní vyhoštění žalobce nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

30. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.
31. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je pak předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.). K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání jednoho roku uložena hluboko v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvého stupně na straně 7 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný pak (po určité korekci ve prospěch žalobce) na straně 6 napadeného rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnili dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, kdy soud pro stručnost na toto odůvodnění, se kterým se ztotožňuje, plně odkazuje.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 22. března 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce